

Arrest

nr. 171 169 van 1 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 13 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 januari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 februari 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juli 2015 diende verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in de neergaande lijn. Op 15 januari 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.07.2015 werd ingediend door:

*Naam: N. M. (...)
Voornaam: R. (...)
Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
Geboortedatum: 05.06.1982
Geboorteplaats: Kinshasa
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijzen ten laste legt betrokkene volgende documenten voor:

- attesten OCMW Ronse dd. 01.12.2014 en 08.07.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van beide attesten geen financiële steun ontving van het OCMW. Er werd echter geen document voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

- 'attestation de non fonctionnaire' dd. 07.06.2010: dit attest is onvoldoende recent om in aanmerking genomen te worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene; 'carte de demandeur d'emploi' van het ONEM in Congo (registratie op 31.12.2012) waaruit blijkt dat zij studies gevolgd heeft en dat zij de functie van 'assistante financière' uitoefende: uit dit document kan opgemaakt worden dat betrokkene voor deze datum een job had en bijgevolg over persoonlijke bestaansmiddelen beschikte; 'proces-verbal de constat d'état d'indigence', opgesteld door de sociale dienst van de gemeente Lemba dd. april 2013 en 'attestation de prise en charge' dd. 08.02.2013 van de gemeente Lemba: deze attesten met betrekking tot de aangehaalde behoefte van betrokkene zijn gebaseerd op loutere verklaringen van betrokkene zelf. Echter, gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene sedert eind november 2012, dus voor de registratie bij het ONEM en voor de aflevering van de beide attesten vanwege de gemeente Lemba, in ons land woonachtig was.

Uit de voorgelegde stukken betreffende het aangehaalde onvermogen blijkt niet afdoende dat betrokkene niet over inkomsten (arbeid, uitkering, ...) of niet over eigendommen beschikte in haar land van herkomst of origine.

- bewijzen van geldstortingen via Moneygram, Western Union en Ria voor de periode december 2008-februari 2009, mei-juni 2009, september-november 2009, februari-maart 2010, juni en september 2010, februari, mei en augustus 2011 en een geldstorting met onleesbare datum; bewijzen van verzending van een pakket via Multimo International SA dd. 30.08.2011 en een andere maatschappij (naam onbekend) dd. 18.02.2012: gelet dat betrokkene sedert eind 2012 in ons land verblijft, en er van jaren voorafgaand hieraan (2011 en 2012) slechts enkele stortingen voorgelegd werden, is onvoldoende bewezen dat betrokkene voorafgaand aan haar vertrek naar ons land effectief financieel ten laste was van de referentiepersoon.

- overschrijvingsopdracht voor een factuur van Base op naam van betrokkene door de referentiepersoon; bankkaart van de referentiepersoon: 1 bewijsstuk dat de referentiepersoon op 14.10.2015 een factuur ter waarde van €11,24 betaalde voor betrokkene is onvoldoende als bewijs dat betrokkene op heden ten laste is van de referentiepersoon. De referentiepersoon verblijft tenslotte reeds sinds eind 2012 in ons land.

- 'getuigschrift van woonst' dd. 06.01.2015 waaruit blijkt dat betrokkene sedert 02.12.2014 ingeschreven staat op het adres van de referentiepersoon: echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat ze reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de huidige aanvraag financieel ten laste te was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 40ter van de vreemdelingenwet en het voorzichtigheidsbeginsel. De verzoekende partij betoogt:

"De bestreden beslissing schendt de voormelde wettelijke bepalingen vermits verzoekster aan de door artikel 40 ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voldoet. Ze legde alle vereiste documenten voor in het kader van haar aanvraag. De verwerende partij maakte hierbij echter een manifeste verkeerde beoordeling van deze gegevens meer bepaald de gegevens betreffende de financiële afhankelijkheid. Verzoekster legde de volgende documenten voor:

Attestation de non fonctionnaire

Dit attest toont duidelijke aan dat verzoekster in haar land van herkomst geen beroepsactiviteit uitoefende minstens tot juni 2010. Uit de door verzoekster voorgelegde bewijzen van geldtransfer blijkt dat haar moeder haar in de periode 2009,2010, 2011 en 2012 financieel steunde. Gelet op het feit dat de authenticiteit van dit document niet betwist werd, dient de verwerende partij dit als voldoende bewijs van onvermogen in het land van herkomst te aanvaarden. Het feit dat dit attest van 2010 dateert, kan niet als tegenindicatie beschouwd worden voor het onvermogen van verzoekster in het land van herkomst.

Carte de demandeur d'emploi

Uit dit document blijkt dat verzoekster zich liet inschrijven als werkzoekende, hetgeen het gebrek van inkomsten uit arbeid aantoonde. In het kwestieuze document meldde men de studies alsmede het beroep van verzoekster. De verwerende partij leidde ten onrechte af dat verzoekster een beroepsactiviteit uitgeoefend zou hebben. Het ingevulde vak "Beroep" toont alleen de kwalificatie (bekwaamheid) van verzoekster. Uit het loutere feit dat het vak "beroep" ingevuld werd, kan niet afgeleid worden dat verzoekster dat beroep effectief als werknemer of zelfstandige uitgeoefend heeft. de stelling van de verwerende partij sluit elke mogelijkheid van vrijwillige werk uit. Uit het voorgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing verkeerd is.

Proces-verbaal de constat d'indigence en attestation de prise en charge

Aangezien de verwerende partij ten onrechte met deze documenten geen rekening hield. de door de verwerende partij aangehaalde elementen zijn niet ernstig genoeg om de bestreden beslissing te rechtvaardigen. Het loutere feit dat het document op basis van verklaringen opgesteld werd, kan niet als

voldoende element weerhouden worden om de bestreden beslissing te rechtvaardigen. De verwerende partij betwist de authenticiteit van deze documenten niet. Deze documenten werden door de nationale autoriteiten van verzoekster en conform de geldende wetgeving opgesteld

Bewijzen van geldstorting

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, heeft de referentiepersoon voldoende financiële steun naar verzoekster gestuurd. Uit de neergelegde documenten blijkt duidelijk dat verzoekster minstens sedert 2009 op regelmatige basis geld van haar moeder kreeg. Verzoekster heeft aangetoond dat ze geen inkomen had. Ze ontving geld via western union, moneygram. Dat geld kwam van haar moeder, hetgeen niet betwist kan worden.

Uit al de voorgelegde documenten blijkt duidelijk dat verzoekster ten laste was van haar moeder. Uit al het voorgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden. Er dient dan vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsmede artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 schendt."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 40bis/ter van de vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de aangehaalde redenen, waarom zij meent in aanmerking te komen voor een recht op verblijf, niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door hen aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.3. De verzoekende partij diende een aanvraag tot gezinshereniging in in functie van haar moeder, op grond van van artikel 40bis van de vreemdelingenwet dat bepaalt in dit kader het volgende:

"3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven."

In het kader van een aanvraag op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet dient de aanvrager aan te tonen dat hij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de huidige aanvraag financieel ten laste te was van de referentiepersoon.

De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst (arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014).

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-I 105, Jia).

Het determinerende motief in de bestreden beslissing is de vaststelling: *“Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat ze reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de huidige aanvraag financieel ten laste te was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”.*

De verwerende partij komt tot voornoemde conclusie op basis van het motief over de geldstortingen, dat luidt: *“bewijzen van geldstortingen via Moneygram, Western Union en Ria voor de periode december 2008-februari 2009, mei-juni 2009, september-november 2009, februari-maart 2010, juni en september 2010, februari, mei en augustus 2011 en een geldstorting met onleesbare datum; bewijzen van verzending van een pakket via Multimo International SA dd. 30.08.2011 en een andere maatschappij (naam onbekend) dd. 18.02.2012: gelet dat betrokkene sedert eind 2012 in ons land verblijft, en er van jaren voorafgaand hieraan (2011 en 2012) slechts enkele stortingen voorgelegd werden, is onvoldoende bewezen dat betrokkene voorafgaand aan haar vertrek naar ons land effectief financieel ten laste was van de referentiepersoon.”*

Verzoekster brengt hiertegen in: *“In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, heeft de referentiepersoon voldoende financiële steun naar verzoekster gestuurd. Uit de neergelegde documenten blijkt duidelijk dat verzoekster minstens sedert 2009 op regelmatige basis geld van haar moeder kreeg. Verzoekster heeft aangetoond dat ze geen inkomen had. Ze ontving geld via western union, moneygram. Dat geld kwam van haar moeder, hetgeen niet betwist kan worden.”*

Met haar betoog slaagt verzoekster er niet in de vaststelling te weerleggen dat *“gelet dat betrokkene sedert eind 2012 in ons land verblijft, en er van jaren voorafgaand hieraan (2011 en 2012) slechts enkele stortingen voorgelegd werden, is onvoldoende bewezen dat betrokkene voorafgaand aan haar vertrek naar ons land effectief financieel ten laste was van de referentiepersoon.”*

In haar kritiek op het determinerend motief komt verzoekster derhalve niet verder dan het formuleren van een andere beoordeling van de feitelijke gegevens waarop het motief steunt, maar ze maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij de kwalificatie van deze gegevens van het ten laste zijn in het land van herkomst in de zin als hiervoor gesteld, tot een conclusie is gekomen die als kennelijk onredelijk te beschouwen is.

De kritiek die verzoekster heeft op de motieven aangaande de “Attestation de non fonctionnaire”, de “Carte de demandeur d'emploi” en het “Proces-verbaal de constat d'indigence en attestation de prise en charge” kan niet tot de vernietiging van de beslissing leiden. Het betreffen overtollige motieven.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). De verzoekende partij betoogt:

“De bestreden beslissing schendt de bepalingen van artikel 8 EVRM. Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt: (...). Verzoekster beantwoordt zeer duidelijk aan deze criteria. De moeder van verzoekster is een Belgische onderdaan. Verzoekster en haar moeder wonen samen op hetzelfde adres. Hierbij kan de hechtheid van hun band ook afgeleid worden. De inmenging in het familieleven is enkel mogelijk indien dit noodzakelijk is in de democratische samenleving. Dit betekent dat de inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en "proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigde doel dat wordt nagestreefd; (RvSt nr. 26.933, R.W 1986-87,2854; RvSt 13/02/1992, nr. 38739, An. RvSt 1992); Er is in casu geen sprake van dwingende maatschappelijk behoefte, daar verzoekster geen gevaar betekent voor de Belgische samenleving. Bij de afweging van grondrechten en belangen moeten de grondrechten zwaarder wegen omdat zij normhiërarchisch hoger staan dan gewone, legitieme belangen. De inmenging moet een legitiem doel nastreven zoals de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, bescherming van de gezondheid en de goede zeden; Het staat vast dat verzoekster geen gevaar betekent voor de openbare orde of openbare veiligheid het economisch welzijn, de gezondheid of de goede zeden. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van zowel artikel 8 EVRM als artikel 12bis, § 1, 3 van de wet van 15 december 1980 schendt.”

2.2.2. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) betreft het hier een situatie van eerste toelating, aangezien verzoekster een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. In dat geval moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggen individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat ze voor een staat de algemene verplichting inhouden om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing

van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Ver-enigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen.

Te dezen bepalen artikel 40bis, §2, 3°, juncto 40ter van de vreemdelingenwet de perken binnen de welke bloedverwanten in neergaande lijn van een Belg die te hunnen lasten zijn het recht op gezinshereniging kunnen doen gelden. De maatregelen zijn aldus bij wet voorzien. De bestreden beslissing strekt er geenszins toe verzoekster het recht op een gezinsleven in België te ontzeggen, maar stelt enkel vast dat in casu niet is aangetoond dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsmachtiging.

Verzoekster toont met haar summier betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die erin bestaan om met haar moeder in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De loutere omstandigheid dat verzoekster in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, reeds enige tijd in België verblijft en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat haar aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoeksters moeder de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in haar land van herkomst, Congo, verder te zetten. Verder moet nog worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat is voldaan aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoekster een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra is voldaan aan de vereisten van de vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot artikel 12bis §1, 3° van de vreemdelingenwet beperkt verzoekster zich tot het aanhalen van deze bepaling, zonder de minste toelichting waarom deze zou zijn geschonden. Bovendien bepaalt artikel 12bis, §1, 3° van de vreemdelingenwet enkel dat een vreemdeling die een aanvraag tot vestiging indient op grond van artikel 10 van dezelfde wet, dit in buitengewone omstandigheden kan doen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België. Dit houdt geen enkel verband met de bestreden beslissing, waarin werd vastgesteld dat verzoekster bij haar verblijfsaanvraag niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC